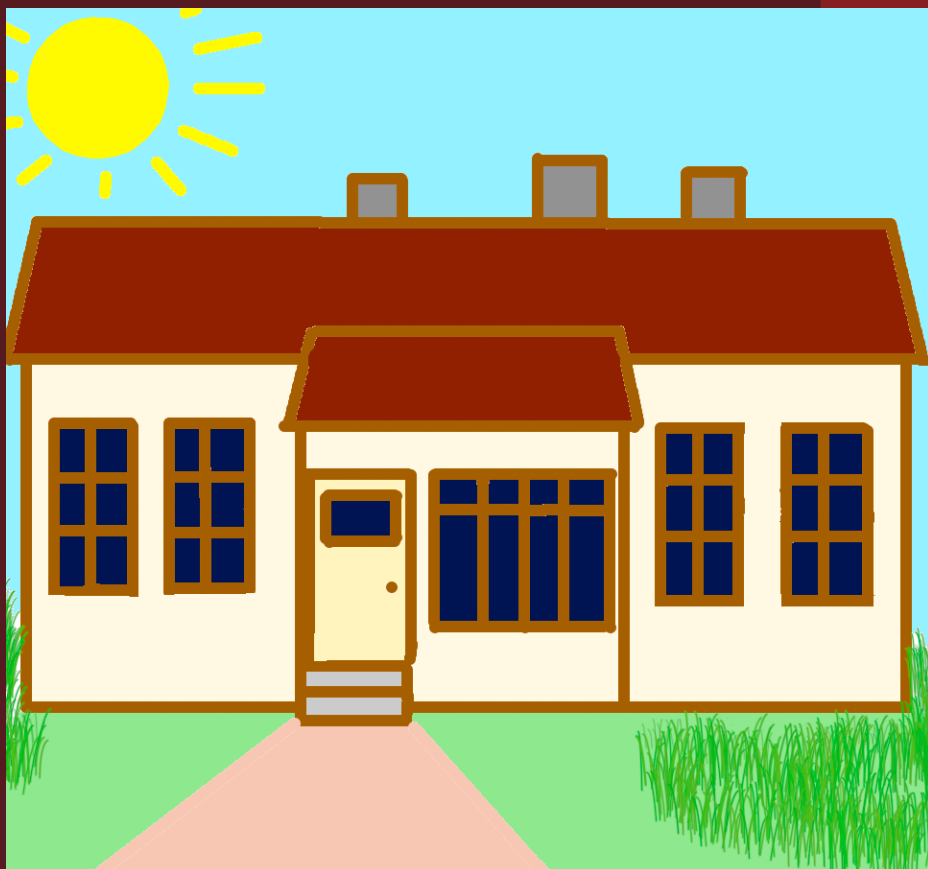


Eija Paatero

Vanhan talon aarre



Vanhana talon aarre

Eija Paatero

Vanhan talon aarre

© 2018, Eija Paatero

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0218-5

Tämä tarina on kirjoitettu sen vanhan maalaistalon muistoksi, jossa asuin elämäni ensimmäiset vuodet. Uuden talon valmistuttua vanha talomme toimi vuosia varastona, matonkutomisaikana, pingispelipaikkana ja ”leikkimökkinäni.” Leikin joitakin tässä tarinassa kuvattuja leikkejä kavereitteni kanssa tuossa talossa, vaikka tämä tarina sinänsä on täysin mielikuvituksellinen.

- *Eija Paatero*

1. Luku

Sinä kesänä vanhempani päättivät lähettää minut kesälomalla pariksi viikoksi serkkujeni Emmiin ja Aleksin luo maatilalle Keski-Suomeen.

”Ei! En edes muista heitä kunnolla saati tunne heitä. Kyllä minä pärjään kesän ihan omissa puuhissani täällä kaupungissa.”

”Niin, mutta emme halua sinun viettävän niin monia tunteja aivan yksin. Meidän on pakko olla pitkiä päiviä töissä ja siellä maaseudulla on varmasti mukavaa. Tutustuisit kerrankin kunnolla serkkuihisi niin Emmiin kuin Aleksiinkin”, äiti sanoi.

”Roosa, vaikka sinusta tuntuu, ettet tunne heitä, niin onhan Hanna minun siskoni ja pitää sinusta hyvää huolta”, isä sanoi.

Edellisestä tapaamisesta kyseisten serkkujeni kanssa oli jo kaksi vuotta. Silloin olimme viettäneet päivän heidän kanssaan Linnanmäellä.

Emmi oli aristellut kaikkia laitteita ja olin hänen ta-

kiaan joutunut käymään kaikissa pikkulasten laitteissa. Hänen veljensä Aleksi taas katosi tuon tuostakin ja häntä jouduttiin kuuluttamaan parikin kerran.

Sitä edellisenä kesänä olimme käyneet siellä heidän tilallaan, jolla oli mielestäni tosi kumma nimi, Loukola. Minusta loukko kuulosti ansalta, syrjäiseltä onkalolta, josta en pääsisi pois ennen kuin isä ja äiti tulisivat hakemaan minut.

Viime vierailusta Loukkolassa muistin parhaiten sen, kuinka kaikki halusivat minun uivan, vaikka itse en halunnut. Seisoin vain vedessä ja katselin kiviä kirkkaan veden läpi. Vesi tuntui niin jäätävän kylmältä.

Ensimmäisen kesälomaviikon sain viettää vielä yksin kotona. Osa kavereistani oli mennyt jollekin leirille, osa oli sukulaisten luona tai jo lähtenyt matkalle vanhempiensa kanssa. Olin siis tosiaan aika yksin. Pihalla puuhailin jotain nuorempien lasten kanssa, mutta siitä sain parissa päivässä tarpeekseni. Aloin vähitellen lämmetä ajatukselle serkkujeni luo menosta.

Sunnuntaina äiti saattoi minut Jyväskylään menevään junaan. Minusta näytti, että äiti pyyhki silmäkulmiaan, ja se melkein nauratti minua. Itsehän hän halusi minun lähtevän. Olin hieman jännittynyt, mutta jonkin verran jo innokaskin. Olin pakannut uimapukuni

mukaani ja aioin tällä kertaa uida, vaikka vesi olisi kuinka kylmää.

Minusta tuntui hetken haikealta, kun kotikaupunki jäi pikkuhiljaa taakse, mutta vaunussa oli muitakin lapsia ja oli hauska seurata heidän touhujaan. Pikkutyttö mennä vilisti karkuun äidiltään. Kerran minäkin pysäytin hänet, ettei hän olisi livistänyt asemalla ovesta ulos. Takanani istuvat poika ja tyttö juttelivat Linnanmäen laitteista, joissa olivat käyneet. Olin mielessäni tytön kanssa samaa mieltä siitä, että puinen vuoristorata oli yllättävän huima laite.

Lueskelin lehtiä, joita äiti oli ostanut minulle matkalukemiseksi. Katselin välillä maisemia ja päätin laskea, kuinka monta hevosta näkisin matkan aikana. Nälän ilmoittaessa itsestään aloin syödä herkullisia matkaväitani. Söin ensin täytetyn patongin, sitten viinirypäleitä ja keksejä ja lopuksi otin tietenkin ksylitolipastilleja. Isä oli tarkka niiden kanssa. Niitä tai ksylitolipurukumia piti aina ottaa aterian jälkeen ja etenkin jos söi herkkuja. Isä oli pakannut useita rasioita mukaani, koska ei ollut varma, välittikö Hanna lainkaan ksylitolituotteista.

Lopulta matkanteko alkoi jo kyllästyttää minua. Lepäilin syötyäni ja ajattelematta mitään sen kummempaa vaivuin keveään uneen.

2. Luku

Kun heräsin, ulkona oli aivan pimeää. Pian maisemat näkyivät jälleen valoisina ja ymmärsin meidän olleen tunnelissa. Kohta kuuluikin jo kuulutus junan saapumisesta Jyväskylään. Pakkasin lehdet laukkuuni, otin sinisen hupparini ripustuskoukusta ja lähdin matkalaukun kanssa ovelle.

”Hei, tuolla hän on. Eikö olekin äiti?” kuulin tytön äänen sanovan. Käänsin päätäni äänen suuntaan ja siellähän tummatukkainen Hanna ja hänen vaaleatukkaiset lapsensa Emmi ja Aleksi olivat. Emmi oli pukeutunut värikkääseen kesähaalariin ja Aleksi tuijotti minua vihreän lippalakkinsa alta.

”Hei ja tervetuloa”, Hanna sanoi. Emmi hymyili ja Aleksi virnuili. Minä hymyilin ja sanoin: ”Moi.”

Jatkoimme autolla matkaa heidän maatilalleen Loukkolaan. En ensin tiennyt, mitä olisin sanonut, mutta Hanna ja Emmi juttelivat ja kyselivät ja ennen kuin huomasinkaan, olin jo kertonut hassuista sattumuk-

Roosa menee kesälomalla maatilalle serkkujensa Emmiin ja Aleksin luo. Pihapiirissä on tilan vanha päärakennus nyt autiona varastona ja leikkipaikkana. Emmi ja Aleksi esittelevät vanhan rakennuksen monia huoneita Roosalle ja lapset innostuvat puuhailemaan vanhassa talossa. Talon keskellä on jännittävä lukittu huone, jonka ovet lopulta avataan. Huoneesta löytyy pieni aarre, mutta se katoaa pian. Kuka onkaan syyllinen?

Tarinan vanhalla maalaistalolla on esikuvansa autioksi jääneessä maalaistalossa, jossa tarinan kirjoittaja Eija Paatero itse leikki kouluikäisenä Konginkankaalla Keski-Suomessa.



BoDTM
BOOKS on DEMAND